

nepovolil, neboť takový nárok nemůže býti zpeněžen (§ 331 druhý odstavec ex. ř.), a vymáhaná pohledávka nemůže dojíti exekucí na tento nárok zaplacení. Kdyby vymáhající strana nebyla současně vedla exekuci na pohledávku, byla by nepřipustnost takové samostatné exekuce zřejmou bez dalšího uvažování. Pouhé vyúčtování pohledávky dlužníkovy proti poddlužníku nemůže vésti k zaplacení pohledávky, kterou má vymáhající věřitel proti dlužníku. Kdyby stěžovatel měl právo na povolení zvláštní exekuce na vyúčtovací nárok, musilo by býti přípustno, by jemu byla povolena exekuce zabavením a příkázáním tohoto nároku, jinému věřiteli pak exekuce zabavením a příkázáním pohledávky, která se zjistí vyúčtováním. Tento nemožný důsledek názoru, že jde o dvě samostatné exekuce, dostačuje k jeho vyvrácení. V dovolacím rekursu tvrdí stěžovatel, že odepřením první exekuce se mu odpírají prostředky ku vypočtení zabavené pohledávky, pokládá tedy první exekuci za nutnou podmínku pro provedení druhé exekuce. Tato námitka pramení ve správném poznání, jež však nedošlo v návrzích vymáhající strany výrazu, že oba exekuční návrhy činí celek, že totiž jde o exekuci jednu a to o exekuci na peněžitou pohledávku. O takové exekuci platí předpisy §§ 290—319 ex. ř. Podle nich může vymáhající věřitel navrhnouti, by se poddlužník vyjádřil o zabavené pohledávce (§ 301 ex. ř.), a bude dále oprávněn dáti si příkázati zabavenou pohledávku ku vybrání, čímž dle §u 308 ex. ř. nabude práva ke všem jednáním, jichž bude třeba ku zachování pohledávky a jejímu vydobytí od poddlužníka, tedy také právního nároku, by poddlužník svůj dluh, pokud tak ještě neučinil a jest k tomu občanským právem zavázán, vyúčtoval. Pro výkon tohoto práva nepotřebuje tedy vymáhající strana zvláštní, samostatné exekuce, táž není však podle exekučního řádu ani přípustnou.

Čís. 5884.

Smír uzavřený na státním policejním komisařství jest exekučním titulem podle §u 1 čís. 15 ex. ř.

Soud musí sám od sebe zkoumati, jsou-li tu všechny předpoklady §u 7 ex. ř. pro povolení exekuce.

Předmět jest dostatečně určen, není-li o jeho totožnosti mezi stranami pochyby.

Při vyklizení místností podle §u 349 ex. ř. netřeba k přesnému označení objemu plnění vypočísti v povolujícím usnesení také věci movité, které bude nutno odstraniti.

(Rozh. ze dne 25. března 1926, R I 204/26.)

Na základě smíru, uzavřeného na okresním policejním komisařství v Praze, byla vymáhajícímu věřiteli povolena a vykonána exekuce vyklizením obchodní místnosti dlužnice B-ové. Návrh dlužnice, by exekuce byla zrušena, ježto prý smír na okresním policejním komisařství trpí nedostatky, soud první stolice zamítl, rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zamítl návrh vymáhajícího vě-

řitele na povolení exekuce, zamítl však též návrh dlužnice, by bylo uloženo vymáhajícímu věřiteli uvésti věc do předešlého stavu. D ů v o d y: Základem exekuční žádosti jest smír ze dne 16. července 1925, sepsaný u okresního policejního komisařství. Směrodatným jest tu předpis §u 1 čís. 15 ex. ř., dle něhož pokládají se za exekuční tituly smíry, které byly učiněny před úřady policejními, je-li smírům takovým platnými předpisy propůjčen účinek smíru soudního. Se zřetelem k ustanovením dvor. dekretu ze dne 8. června 1832, čís. 2567 sb. z. s., výnosu ministerstva vnitra ze dne 10. prosince 1850, čís. 6370, v § 26 směrnic ze dne 10. prosince 1850 o působnosti policejních úřadů uveřejněných se schválenými současně směrnicemi pro organizace policejních úřadů (srovnej i zemský zákon pro Čechy čís. 142 z r. 1850) i v nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 18. června 1853, čís. 114 ř. zák. nelze o tom pochybovati, že policejní úřady, najmě i policejní komisařství podle svého oboru působnosti jsou povolány konati smírná jednání v rozepřích stran a že má podle smírů před nimi učiněných a jimi osvědčených jako podle soudních smírů dle c. ř. s. býti povolena soudní exekuce. Z předloženého úředního opisu smíru plyne, že o takový smír tu běží; smír byl uzavřen v nájemním sporu mezi Václavem J-em a Annou B-ovou, smír ten byl zapsán dle úřední přílohy do policejního protokolu o ústních jednáních a stranami vlastnoručně podepsán. Nelze tedy o tom pochybovati, že připojen byl k exekuční žádosti formálně bezvadný smír po rozumu §u 1 čís. 15 ex. ř. Sejde nyní ještě na tom, zda není závady se stanoviska §u 7 ex. ř., by žádaná exekuce byla povolena podle obsahu tohoto smíru. Z obsahu smíru lze vyčísti osoby vymáhající strany i povinné. Dále jest smírem tím osvědčeno, že vymáhající strana Václav J. dluh svůj přes 10.000 Kč uznal tím, že jest dluh ten splatným dne 1. listopadu 1925. Zároveň zavázala se B-ová vystěhovati se z krámu, bude-li částka ta včas zaplácena, že však zanechá tam věci J-ovy. V případě opačném prohlásila B-ová, že ponechá v krámě J-ův inventář a že se vystěhuje. Ze znění těchto prohlášení stran plyne ovšem tolik, že B-ová zavázala se v každém případě, tedy ať se dlužný peníz včas zaplatil nebo ne, vystěhovati se z krámu; není tedy opodstatněnou výtkou stížnosti, že soud první stolice se neobíral podmínkami, za kterých vystěhování se mělo státi (§ 7 druhý odstavec ex. ř.), kdyžž závazek B-ové, vystěhovati se z krámu, nastal v každém případě. Přes to však po náhledu soudu rekursního posoudil první soud věc nesprávně, povoliv žádanou exekuci. V exekučním titulu není vůbec označena doba, kdy se vyklizení má státi. Poněvadž § 7 ex. ř. výslovně požaduje, aby čas plnění byl zřejmý z titulu exekučního, dlužno usuzovati, že nestačí pouhé prohlášení B-ové, že se vystěhuje. Poukaz na předpis §u 904 obč. zák. by obstál ve sporu, ne však při exekučním titulu, který má býti vyzbrojen všemi formálními náležitostmi, jak jsou obsaženy v §u 7 ex. ř., a nesmí v těchto směrech vzbuzovati pochybností. Nehledě k tomu, neobstojí povolená exekuce ani co do předmětu. Z exekučního titulu lze nanejvýše jen vyčísti, že vyklizení mělo se státi z krámu v domě čís. pop. 10. Žádost exekuční domáhá se však vyklizení krámu a kanceláře v domě č. pop. 10. Na kancelář se exekuční titul vůbec nevztahuje, takže

při nejmenším neměla se povolití exekuce vyklizením kanceláře. Konečně nelze z exekučního titulu spolehlivě usuzovati ani na objem vyklizení. Dle jeho obsahu měla se stěžovatelka sice vystěhovati v každém případě, ať dluh J-ův bude včas zaplacen nebo ne, než v onom případě měla zanechati tam věci J-ovy, v tomto však inventář J-ův. O který případ běží, není vůbec ze žádosti exekuční zřejmo, takže není ani jasno, v jakém rozsahu mělo se vyklizení povolití, zda neomezeně, či v míře obmezené; ze smíru také nelze se domyslití, jaké věci měly býti J-ovi tam zanechány. Běží-li snad o chybu gramatickou a má-li tam státi »věci J-ovy«, zůstává také pochybným. Soud rekursní jest tudíž toho právního názoru, že povolení exekuce brání předpis §u 7 ex. ř. ve směrech právě uvedených. I vyhověl stížnosti potud, pokud zabývá se vadami exekučního titulu (§ 7 ex. ř.) a usnesení prvního soudu změnil, zamítнув exekuční žádost. Aby však bylo nařízeno uvedení ve stav předešlý, když exekuce byla již vykonána, pro to není zákonného podkladu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Titulem exekučním je smír, uzavřený mezi stranami u okresního policejního komisařství v Praze dne 16. července 1925. Že jde o platný titul exekuční podle §u 1, čís. 15 ex. ř., dovodil již správně rekursní soud. Nutno tedy jen zkoumati, zda tento exekuční titul vyhovuje i svým obsahem předpisu §u 7 ex. ř. tak, by mohl býti podkladem pro povolení žádaného vyklizení obchodní místnosti podle §u 349 ex. ř. V tom směru nelze souhlasiti s rekursním soudem, že tu není nutné určitosti co do času, předmětu a objemu dlužného plnění. V prvním odstavci smíru uznává vymáhající věřitel svůj dluh vůči povinné straně ve výši více než 10.000 Kč, načež následuje věta: »Dluh tento jest splatný dne 1. listopadu 1925.« Po té následuje hned odstavec druhý a první věta odstavce třetího, které jsou pro tuto exekuci rozhodny a znějí doslovně takto: »Bude-li částka tato včas zaplacena, vystěhuje se B-ová z krámu v Praze II. čís. 10 a zanechá tam věci J-ovy. V případě opačném ponechá B-ová J-ův inventář v krámě a v y s t ě h u j e s e, při čemž budou J-ovi povoleny takové splátky dluhu, aby mohl obstáti...« Rekursní soud správně uvádí, že z tohoto znění smíru jasně plyne, že se B-ová zavázala vystěhovati se z krámu v k a ž d é m p ř í p a d ě, ať již J. dluh včas zaplatí nebo ne. Nejsou tedy správné vývody rekursu povinné strany, jimiž se snaží dovoditi, že se měla vystěhovati jen pro případ, že J. dluh včas zaplatí. Rekursní soud se však domnívá, že ve smíru nebyla určena přesně d o b a, kdy se vystěhování mělo státi. Tomu tak není. Bylo-li ve smíru uvedeno, že dluh jest splatným dne 1. listopadu 1925, a bylo-li dále řečeno, že se B-ová vystěhuje, bude-li částka tato včas (t. j. 1. listopadu 1925) zaplacena, i v p ř í p a d ě o p a č n ě m, t. j. nebude-li toho dne zaplacena, byl zajisté dnem vzájemného plnění den 1. listopadu 1925 a měla se i B-ová tohoto dne vystěhovati, takže tímto způsobem byla doba plnění určena dnem kalendářním podle §u 7 druhý odstavec ex. ř. a byl J. oprávněn podati exe-

kuční návrh již dne 2. listopadu 1925, jak také skutečně učinil. Tím jest vyřízen jediný rekursní důvod povinné strany, uplatněný v rekursu proti povolení exekuce, neboť mimo formální výtky uplatnila povinná strana v rekursu jen, že smír neobsahuje přesné určení času, kdy se B-ová měla vystěhovati. Nebylo tam uplatněno, že z titulu exekučního není jasně zřejmým také předmět a objem plnění. Ale, ježto soud exekuci povolující musí sám od sebe povšimnouti si toho, zda jsou tu všechny předpoklady §u 7 ex. ř., nutno se zabývati i těmito otázkami. Při tom ovšem musí zůstatí stranou novoty, jež vymáhající věřitel uvádí v dovolacím rekursu, neboť usnesení prvního soudu možno přezkoumati jen podle skutkového a právního stavu v den jeho vydání. Rekursní soud postrádá přesného označení předmětu, protože v exekučním titulu jest řeč jen o krámu, kdežto vymáhající věřitel domáhá se vyklizení krámu a kanceláře. Avšak již v exekučním návrhu jest uvedeno, že krám jest přepažen a podle pozdějšího výsledku výkonného orgánu tvoří krám i kancelář jednu místnost, která je přepažena. Ostatně nebylo mezi stranami o totožnosti dotyčných místností sporu a Anna B-ová se zavázala, že se z krámu vystěhuje, což přece znamená, že obchodní místnost vymáhajícího věřitele, tak jak jest opustí zcela a nejen z části. Předmět vyklizení byl tedy v exekučním titulu tak jasně označen, že o jeho totožnosti nebylo pochyby, což podle §u 7 ex. ř. stačí. Konečně míní rekursní soud, že z exekučního titulu nelze spolehlivě usuzovati na objem vyklizení, protože podle smíru Anna B-ová se zavázala, že pro případ zaplacení dluhu »zanechá tam věci J-ovy« a pro případ nezaplacení ponechá »J-ův inventář v krámě« a že prý si nelze domyslet, které věci měly tam býti zanechány. Avšak rekursní soud přehlíží, že předmětem vyklizení jest místnost a že osoby a věci odstraní se jen k tomu cíli, by vymáhající věřitel byl uveden v držbu místnosti (§ 349 ex. ř.). K pojmu vyklizení nenáleží, by veškeré věci povinného za všech okolností musily býti odstraněny (srov. také Neumann k §u 349 ex. ř.). V tomto případě byly při výkonu vyklizení odstraněny všechny movité věci, které vymáhající věřitel jako vlastnictví povinné strany označil. Míní-li tato, že tam ještě nějaké její věci zůstaly, jest jí volno, by se jejich vydání příslušnou cestou domáhala. Nikterak však nepřekáží možnost rozporů stran o věci movité v místnosti se nalézající, by exekuce vyklizením nebyla povolena. Vždyť v exekučním návrhu a v povolujícím usnesení (srov. vzorec 106 ex. ř.) zpravidla movité věci, které bude nutno odstraniti, se neuvádějí a ani uváděti nemohou, protože velmi často nejsou ani vymáhajícímu věřiteli známy. Tedy ani tento domnělý nedostatek nebyl překážkou povolení exekuce.

Čís. 5885.

Nemohla-li banka opatřiti koupí pro zákazníka cizí valutu, a dohodla-li se s ním v tom směru, že mu cizí valutu prozatím zapůjčí, než bude bankovním úřadem efektivně přidělena, jde o smlouvu o zápůjčku a jest zákazník povinen platiti úrok ze zapůjčeného peníze. Lhostejno,